ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Stibrala a soudců JUDr. Miroslava Stoklasy a Mgr. Terezy Jachura Maříkové ve věci

žalobce: **Ing. K. V.**, narozeného xxx
bytem v xxx, xxx xxx
zastoupeného JUDr. Janem Klailem, advokátem
sídlem v Plzni, Lukavická 22

proti

žalované: **České republice – Ministerstvu obrany,** IČO 60162694
sídlem v Praze 6, Tychonova 221/1

o 122.715,50 Kč

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 č.j. 7 C 86/2025–35 z 31. července 2025,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně s e ve výroku I. **m ě n í** tak, že co do částky 13.651,76Kč s 12% úrokem z prodlení s e žaloba **z a m í t á** , jinak s e v tomto výroku **p o t v r z u j e .**

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce náklady řízení před soudy obou stupňů 26.057,93 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalovaná podala včasné odvolání proti rozsudku, kterým jí soud I. stupně uložil zaplatit žalobci 122.715,50 Kč s úrokem z prodlení (výrok I.) a náklady řízení (výrok III.) přičemž navrhla rozsudek změnit a žalobu zamítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

2. Namítala, že soud nesprávně posoudil otázku promlčení nároku, když počátek promlčecí doby stanovil až od právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ačkoli řízení bylo pravomocně skončeno již pravomocným rozhodnutím správního orgánu k 18.1.2024. V původní žádosti žalobce požadoval zadostiučinění jen za dobu do 18.7.2024. Nárok na majetkovou škodu (náklady zastoupení v řízení) v původní žádosti žalobce nespecifikoval a učinil tak až v podání z 14.7.2025.

3. Základní částka zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení, měla být za první dva roky krácena na polovinu podle stanoviska Cpjn 206/2010. Kritérium složitosti věci soud zohlednil nedostatečně. Za skutkovou a právní složitost měla dojít ke krácení o 40 % a stejně tak za složitost instanční. Poukazovala na to, že k rušení rozhodnutí správních orgánů došlo z procesních důvodů. Také správní soudy rozhodovaly původně odlišně. Poslední kasační stížnost žalobce byla neúspěšná.

4. Nesprávně bylo rozhodnuto též o majetkové škodě (nákladech na právní zastoupení). Úkony, které soud I. stupně posoudil jako účelné a směřující ke zrušení nebo změně nezákonného rozhodnutí, byly standardními úkony jako v jakémkoli jiném správním řízení. Tyto úkony žalobce původně konkrétně nevymezil, učinil tak až v r. 2025. Tento nárok tedy nebyl řádně uplatněn. U nákladů řízení, měl soud zohlednit, že žalobce byl úspěšný jen zčásti, přičemž úspěch žalované (24 %) nebyl nepatrný. O náhradě nákladů řízení tudíž mělo být rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o.s.ř. poměrně.

5. Žalobce navrhl rozsudek jako správný potvrdit. Námitka promlčení není důvodná, neboť i poslední řízení o kasační stížnosti je třeba zahrnout do doby řízení. I v žádosti o zadostiučinění žalobce uvedl, že podal správní žalobu. Z hlediska složitosti věci poukázal na to, že v daném případě nešlo o využití institutu pohotovosti na pracovišti (což řešila judikatura, kterou žalovaná namítá), ale o výkon služby. Rozhodnutí správních orgánů byla rušena pro nepřezkoumatelnost. Ani skutková složitost nebyla natolik složitá, protože některé svědecké výpovědi převzal správní orgán z jiných řízení. Snížení zadostiučinění z tohoto důvodu mohl být maximálně o 20 %. Instanční složitost byla způsobena tím, že správní orgány vydávaly nepřezkoumatelná rozhodnutí.

6. Co se týče náhrady škody, soud hodnotil úkony právního zastoupení příliš restriktivně. Nárok řádně uplatnil, přičemž žalovaná měla k disposici správní spis, tudíž musela mít přehled o úkonech zastoupení a bylo by vysoce formalistické, pokud by je měl žalobce žalované znovu označovat a dokládat. Nesouhlasil s odvolací argumentací ohledně nákladů soudního řízení, jelikož měl úspěch u nároku na nemajetkovou újmu (její výše závisela na úvaze soudu), což byl hlavní nárok. Rovněž majetková újma závisela na úvaze soudu vzhledem k požadavku spravedlivé ochrany práv a oprávněných zájmů účastníka, jak dovodil Ústavní soud v nálezu II. ÚS 157/13.

7. Odvolací soud přezkoumal rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, dle §§ 212, 212a odst. 1, 5 o.s.ř., aniž bylo třeba nařídit jednání (§214 odst. 3 o.s.ř.) a shledal, že odvolání je důvodné jen zčásti.

8. Po skutkové stránce odvolací soud vyšel ze zjištění soudu I. stupně, jež odpovídají provedenému dokazování a pro právní posouzení věci plně dostačují. Strany ostatně neměly k rozsudku skutkové námitky. Těžiště přezkumu tak spočívá v právním posouzení.

9. Otázku možného promlčení nároku posoudil soud I. stupně správně a v tomto lze odkázat na jeho odůvodnění. Je namístě také připomenout, že v případě správního rozhodnutí následně přezkoumávaného soudem se tato řízení považují za jeden celek (nález Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 570/20 a rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 31 Cdo 2402/2020). Promlčecí doba tak začíná běžet až po doručení konečného soudního rozhodnutí. Rovněž nárok na náhradu majetkové škody byl uplatněn včas, námitka nedostatečné specifikace tohoto nároku není důvodná, neboť zákon nepředepisuje obligatorní obsah žádosti, tudíž konkretizaci nároku lze provést i následně, aniž by tím byla dotčena včasnost uplatnění (to vše za předpokladu, že již v původní žádosti byl nárok uplatněn alespoň co do základu).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

10. Rovněž s požadavkem na krácení nároku na polovinu za první dva roky řízení se soud I. stupně správně vypořádal, a i zde odkazuje plně na odůvodnění napadeného rozsudku.

11. Při stanovení základní částky zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nepřiměřenou délku řízení postupoval soud I. stupně podle ustálené metodiky. Správně stanovil celkovou délku řízení a jestliže vyšel ze základní částky 17 tisíc Kč ročně, nijak nevybočil z obvyklého rozpětí vzhledem k celkové délce řízení, která byla extrémně dlouhá. Tento postup odpovídá judikatuře, byť není jediný možný. Stejně tak lze vyjít ze základní částky 15 tisíc Kč ročně a extrémní délku řízení zohlednit navýšením základní částky z titulu pomalého postupu orgánu veřejné moci. Soud tedy může uvedené kritérium zohlednit buď v základní částce, anebo následně.

12. Soud I. stupně dále upravil základní výši zadostiučinění aplikací § 31a zákona č. 82/98 Sb. Odvolací soud shledal, že tato úprava a její odůvodnění převážně odpovídá jak úvaze soudu, tak obvyklé soudní praxi (s výjimkou dále uvedenou). Žalovaná především namítá, že složitost řízení nebyla dostatečně zhodnocena s tím, že mělo dojít ke snížení o 40 % vzhledem k právní a skutkové složitosti věci a o dalších 40 % z důvodu složitosti instanční. Odvolací soud se ztotožňuje se závěry soudu I. stupně, že postačí snížení vždy o 20 %. Skutková složitost byla vysvětlena již soudem I. stupně a byla zvýšená.

13. Co se týče právní složitosti, tu nepovažuje odvolací soud za natolik významnou. Je totiž třeba poukázat na to, že pro příslušné rozhodující orgány armády byla otázka správného vyplácení mzdy v případech pohotovosti, resp. práce přesčas standardní agendou, na kterou měly být připraveny jak po stránce dokumentace výkonu takové práce, tak zejména z hlediska povahy nároku a správné výše platu za něj. Pokud vycházely z nesprávných úvah, jde to jen k jejich tíži. Význam tu ovšem má okolnost víceinstančního rozhodnutí před správními orgány i soudy, přičemž však docházelo k rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, tedy k pochybení státu, jež nelze v jeho prospěch zohledňovat v rámci instanční náročnosti. Také proto považuje odvolací soud takto provedenou úpravu za adekvátní.

14. Postup orgánu veřejné moci (extrémní délka řízení) byl již zohledněn v navýšení roční základní částky.

15. U zvýšení základní částky o 30 % z důvodu významu z řízení pro žalobce odvolací soud respektuje důvody, které soud I. stupně uvedl, ovšem s tím, že za adekvátní považuje zvýšení jen o 20 %. Typově šlo o řízení se zvýšeným významem, jeho předmět byl standardní (peněžní plnění v řádu nižších statisíců). Nešlo tedy o nejvýznamnější spor s možnými existenčními dopady, jako je např. skončení pracovního poměru, plnění ze škody na zdraví, popř. významný zásah do integrity či pověsti poškozeného. Šlo o nesprávně přiznanou výši plnění za práci bez existenčních dopadů do života, zároveň ovšem v částce nikoli malé a nikoli značně vysoké.

16. Závěr o neuplatnění dalších možných kritérií pro zvýšení či snížení základní částky shledává odvolací soud správným.

17. Ve výsledku tedy by měla být výše zadostiučinění stanovená soudem I. stupně (279.792, -Kč) snížena o 20 % tudíž celková výše zadostiučinění činí 223.833,60 Kč. Po odečtení částky již uhrazené (122.634,86 Kč) tak výše tohoto nároku činí 101.198,74 Kč.

18. Odvolání vůči nároku na náhradu škody (majetkové újmy) spočívající v náhradě některých nákladů na zastoupení žalobce v předmětném řízení neshledal odvolací soud důvodným. Šlo o správní řízení, v němž platí zásada uváděná žalovanou, že náklady si nese každý účastník sám. Z toho plyne, že žalobci jejich náhrada nemohla být přiznána v samotném řízení. Tím byla splněna podmínka § 31 odst. 2 zákona 82/98 Sb.

19. Soud I. stupně pak správně poukázal na ust. § 31 odst. 1 uvedeného zákona, podle něhož je nárok omezen jen na náklady účelně vynaložené k zrušení nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Úkony uvedené soudem I. stupně do tohoto rámce spadají a byly

účelné. Nad rámec tohoto lze uvést, že i některé z dalších úkonů uváděných žalobcem měly tuto povahu, nicméně jelikož se žalobce do zamítavé výroku neodvolal, není to předmětem odvolacího přezkumu.

20. I tento nárok žalobce uplatnil v zákonné lhůtě. Je sice pravdou, že konkrétní specifikaci požadovaných nákladů (jednotlivých úkonů, za které náhradu požaduje) učinil až následně, nicméně zákon nevyžaduje konkrétní formu a obsah žádosti, tudíž taková dodatečná specifikace není na závadu a žalovaná měla dostatek času tento nárok posoudit.

21. Celková výše oprávněných nároků žalobce uplatněných v řízení činí 109.063,74 Kč (101.198,74 Kč nemajetková újma, 7.865, -Kč škoda). Jelikož soud I. stupně přiznal žalobci částku o 13.651,76Kč s 12% úrokem z prodlení vyšší, odvolací soud v rozsahu této částky rozsudek podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil a žalobu zamítl, jinak jej ve věci samé podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

22. Vzhledem k částečné změně rozsudku ve výroku o věci samé rozhodl odvolací soud znovu o nákladech řízení před soudem I. stupně spolu s náklady řízení odvolacího. U nákladů řízení vzniklých v prvním stupni vyšel z poměru úspěchu a neúspěchu žalobce ve smyslu ust, § 142 odst. 2 o.s.ř. U nemajetkové újmy závisela výše plnění na úvaze soudu, tudíž se na žalobce hledí jako na plně úspěšného. U škody měl úspěch jen poměrný. Původní cena předmětu řízení činila 263.854,10 Kč (223.833,60 Kč + 40.020,50 Kč) a neúspěch žalobce u škody je 38.875,30 Kč, tedy 14,73 %. Nelze tedy mluvit o neúspěchu nepatrném, jak to hodnotil soud I. stupně. Žalobce tak má vůči žalované právo na náhradu nákladů v rozsahu 70,54 %.

23. Účelné náklady žalobce sestávají ze soudního poplatku ze žaloby 2.000, - Kč a nákladů právního zastoupení. V prvním stupni jde o odměnu 3x po 5.500,- Kč za převzetí zastoupení a sepsání žaloby, účast u jednání, 3 paušální náhrady po 450,-Kč a náklady spojené s cestou advokáta vozem k jednání a zpět tj. 2.591,63 Kč jakož i 21 % DPH z uvedených částek kromě soudního poplatku. Celkem jde o 26.734,37 Kč a z toho 70,54 % činí 18.858,43 Kč.

24. V odvolacím řízení se již na žalobce hledí jako na plně úspěšného (výše plnění závisela na úvaze soudu) přičemž mu vznikly náklady právního zastoupení za vyjádření k odvolání s odměnou ve výši 5.500,-Kč, paušální náhradou 450,-Kč a 21 % DPH. Celkem tak žalobci náleží náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 26.057,93 Kč.

25. Jelikož se odvolací soud při vyhlášení výroku o nákladech řízení dopustil zjevné nesprávnosti (přehlédnutím zaměnil nulu za osmičku) má toto písemné vyhotovení současně povahu opravného usnesení nákladového výroku ve smyslu § 164 o.s.ř.

Poučení:

Proti potvrzujícímu výroku rozsudku **j e** dovolání přípustné za podmínek § 237 o.s.ř. Pro takový případ je lze podat k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu I. stupně do dvou měsíců od jeho doručení. Proti dalším výrokům odvolání přípustné není.

V Praze dne 14. ledna 2026

JUDr. Zdeněk Stibral v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.